

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СЪРЦАННЕ

КН.

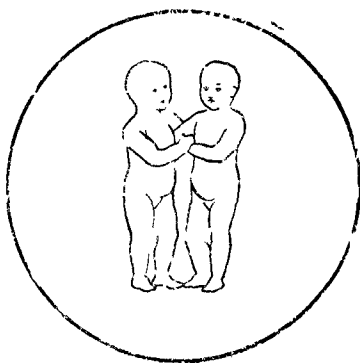
ГОДИНА ЧЕТВЪРТА

1928

5

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. IV.

СОФИЯ

ЮНИЙ

1928 г.

КН. 5

Вѣчната радостъ.

Великото въ живота не се крие въ формата.

Красивото въ живота не се изразява въ силата. Не е силата, която дава красотата на човѣка. Силниятъ човѣкъ може да бжде добъръ или лошъ, но силата не подразбира красота. Любещиятъ човѣкъ, обаче, може да бжде красивъ, може да бжде и грозенъ. Тѣй щото, любовта може да бжде изразена или въ красота или въ грозота.

Силата е разумното въ свѣта. Значи, разумното дава съдържанието, а Любовта дава формата. Когато любишъ, не можешъ да получишъ никакво съдържание, понеже Любовта е смисълътъ на живота. Не търси съдържанието въ Любовта. Търсишъ ли съдържанието въ Любовта, ти ще погрознѣешъ. Хората ставатъ грозни по единствената причина, че искатъ да знаятъ, дали този, който ги обича, ги обича, както трѣбва. Тѣ се съмнѣватъ, подозиратъ. Всички грозни хора сж хора на съмнѣнието, на подозрѣнието, защото има нѣщо неустойчиво въ тѣхния характеръ. Ако искашъ да бждешъ красивъ, не търси съдържанието на Любовта. Ако искашъ да бждешъ добъръ, не търси смисла на силата. Човѣкъ може да употреби силата и за зло, и за добро; тя сама по себе си не се опорочава. И Любовта може да се употреби и за зло, и за добро, безъ тя сама по себе си да се опорочава. Съ Лю-

бовъта и съ силата могат да се извършат хиляди прѣстѣпления, но нито Любовъта, нито силата се опорочаватъ — опорочава се само човѣкътъ, който злоупотрѣбѣва съ тѣхъ.

Спазва ли човѣкъ тия нѣща, той ще има вѣчна радостъ. Думата „вѣчна“ подразбира слѣдното: докато човѣкъ постѣпва разумно, и радостъта му ще бѣде разумна; не постѣпва ли разумно, става прѣкъсване въ радостъта. Най-малката дискармония, която се явява въ живота на човѣка, нарушава неговата радостъ. При най-малкото прѣкъсване връзката си съ Първичната Причина, човѣкъ изпада въ мракъ, губи своята радостъ. Будно ли е съзнанието на човѣка, тази връзка не се прѣкъсва, и той живѣе въ свѣтлина. Само истински разумниятъ, съзнателниятъ човѣкъ живѣе въ непрѣривна връзка съ Първичната Причина. За всѣки другъ човѣкъ това положение е чуждо. Ако ти заставишъ човѣка насила да държи тази връзка, той ще се намира въ положението на дѣскитѣ въ нѣкоя каца, които само подъ ударитѣ на кацаря и подъ строгия режимъ на обръчитѣ сж съединени една до друга и образуватъ нѣщо цѣло. Попитайте ги, защо сж съединени по този начинъ, тѣ ще ви кажатъ: не знаемъ, нѣкакъвъ законъ — обръчитѣ — ни държатъ здраво свързани.

Казвамъ: въ съзнателния животъ обръчи нѣма, кацаръ нѣма. Тамъ има свобода и Любовь. Тамъ нѣщата ставатъ по свобода и по Любовь, и тогава човѣкъ има вѣчната радостъ. Всѣки човѣкъ, който е разбралъ живота, има вѣчната радостъ. Това не подразбира, че той се е примирилъ съ живота. Човѣкъ не може нито да се примирява съ живота, нито да го отрича, а трѣбва да го разбира. Сжщото отношение сжествува и къмъ Любовъта: човѣкъ нито може да я отрича, нито да я възприема. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който, като се е борилъ съ Любовъта, да е придобилъ нѣщо.

И тъй, вѣчната радостъ се крие въ вѣчното единение съ Божественото съзнание, въ което прониква цѣлото битие. Единственото нѣщо, което прониква цѣлото битие и влада нѣщата, това е Първичната Причина — Богъ. Никой не живѣе извънъ това съзнание. То е цѣлото, а частитѣ безъ цѣлото нѣматъ животъ. Извънъ това съзнание сжествува робство; вжтрѣ въ това съзнание сжествува свобода. Едно огъ заблуденията, което създава нещастията въ свѣта, седи въ това, че хората мислятъ, какво тѣ могатъ да подчинятъ духовното на физическото. Тѣ могатъ да подчинятъ физическото, но духовното — никога! И затова, всѣки човѣкъ, който е съзналъ, че неговиятъ духъ, неговата душа сж свободни, той има вѣчната радостъ и вѣчното веселие въ себе си. Свободата не се добива сега, тя сжествува. Тя е качество, атрибутъ или проява на Истината. Всѣки човѣкъ, който обича Истината, ще има свобода. Щомъ има свобода, той ще може да обича. Само свободниятъ човѣкъ може да обича; човѣкътъ, който е въ робство, не може да обича. Само здравиятъ човѣкъ може да обича, а болниятъ ще се учи на Любовъта, той ще гледа, какъ близкитѣ около него ще му прислужватъ. Самъ свободниятъ, само любещиятъ човѣкъ може да се радва.

Въ духовния свѣтъ, обаче, има единъ важенъ законъ: който разумно влага своята радостъ, тя никога не може да се изгуби. Човѣкътъ на радостъта всѣкога се стреми да направи и другитѣ хора радостни. Едно вѣрно положение, което трѣбва да имате прѣдъ видъ

е, че радостта ви, както и Любовта ви не се дължат на хората, нито на същества, отъ този свѣтъ. Такава е опитността и на всички добри и разумни хора. Радостта и Любовта идватъ отъ висши същества, които избиратъ нѣкоя красива форма и чрѣзъ нея се проявяватъ. Любовта не расте на земята. Тукъ тя се проявява вѣременно само. Тя е като прѣлетна птичка — дойде за малко вѣре, донесе радостъ и си замина. Дойде ли есенъта, тя си заминава, и ти ще чакашъ, ще се приготвявашъ, докато пакъ дойде Периодически иде тя. Апостолъ Павелъ е разбиралъ този законъ и затова казва: „Ще работя и ще се радвамъ, докато съмъ въ пролѣтъта на живота.“ Въ Любовта животътъ се осмисля; въ Любовта животътъ придобива свой изразъ, въ него има творчество и радостъ. Тогава човѣкъ е готовъ на всички подвизи, за него нѣма мъжнотия, която да не може да прѣодолѣе.

Задачата на съвременното човѣчество е да доведе всѣки човѣкъ за моментъ поне въ съприкосновение съ съзнанието на Първичната Причина. Дойде ли човѣкъ въ съприкосновение съ това съзнание, животътъ му ще се прѣобрази, но той трѣбва да има абсолютна вѣра въ доброто, въ Любовта, въ Мъдростъта, които го ръководятъ. Нѣкои хора сж готови вече да направятъ тази вътрѣшна връзка; други трѣбва да обработватъ материала, който сж спечелили; трети трѣбва да го изтъкатъ и четвърти — да се облѣкатъ. Това сж фази на живота, но и въ всички тия фази човѣкъ може да се радва.

Питатъ: кои хора иматъ вѣчната радостъ? — Тия, които работятъ за другитѣ хора. Тѣ сж хората, които иматъ постоянна връзка съ Първичното съзнание. Вѣчна е радостта на онзи, който приеме въ ума си мисълта, че човѣкъ може да има съприкосновение съ тази Първична Причина. Това е било задачата на алхимицитѣ. Това е задачата и на съвременнитѣ химици. Това е задачата и на всѣки човѣкъ поотдѣлно.

И тогава, казвамъ: не търсете щастието на друго мѣсто, освѣнъ въ връзката съ Първичната Причина. Не търсете радостта другадѣ, освѣнъ въ връзката съ Първичната Причина. Направите ли тази връзка, оковитѣ ви ще паднатъ, свободата и радостта ще дойдатъ.

Казано е въ Писанието: „И радостта ви ще бже вѣчна!“

Свами Вивекананда

Богъ и човѣкъ.

(Продължение)

Да се говори за безсмъртието на малкитѣ, постоянно измѣняващитѣ се същества, е смѣшно. Единъ древенъ индуски мъдрецъ казва: само индивидуалниятъ духъ е недѣлимъ, защото той е безкраенъ; безкрайността не може да бѣде дѣлена, разбита на части; това е всѣкога едно и сѣщо нераздѣлно единство, и това е индивидуалниятъ, истински Човѣкъ. Човѣкътъ ни се струва, че е само въплотено усилие да се изрази, да се изяви този истински Човѣкъ, и развитието му произхожда вѣнъ отъ прѣдѣлитѣ на вѣчния, единенъ Духъ. Въ всички произходящи промѣни — злиятъ човѣкъ става добъръ, животното става човѣкъ и т. н. — Духътъ не се измѣня. Свѣтътъ се развива, Духътъ се проявява. Прѣдположете, че ето тукъ има завѣса, която ви скрива отъ менъ, а въ завѣсата малка дупчица, прѣзъ която мога да виждамъ само малко отъ васъ. Тази дупчица все повече и повече се разширява, и въ зависимостъ отъ това, въ каква степенъ тя се разширява, азъ ще виждамъ все повече и повече лица, а когато тя стане толкова голѣма, колкото самата завѣса, азъ ще заста на лице съ лице срѣщу васъ. Вие не сте се измѣнили въ течение на това врѣме, вие сте били прѣзъ всичкото врѣме тамъ, гдѣто сте сега — увеличавала се е, развивала се е само дупката, а вие сте се само открили, проявили. Сѣщо така е и съ Духа. Вие нѣма какво да достигате съвършенство — вие вече сте съвършени и свободни. Какво прѣдставляватъ отъ себе си, въ сжщностъ, всички тѣзи идеи за Бога, за религията, за това, което ще бѣде тамъ, задъ гроба? Защо човѣкъ търси Бога? Защо въ всѣки народъ, при изсѣко състояние на обществото, човѣкътъ е търсилъ високиятъ идеалъ на съвършенството — въ Бога, въ човѣка? Да, затова, защото всичко туй е въ човѣка. Ето, сърцето ви бие, а вие не разбирате и мислите, че това е нѣщо външно. Това е Богъ, който живѣе вътрѣ въ васъ, пробужда ви за да търсите Него, да осжществите, да въплотите Него. И слѣдъ дълги търсения навсѣкждѣ — въ църквата, на земята, на небето — ние, завършвайки кръга, най послѣ се връщаме назадъ къмъ нашата душа и намираме, че Този, Когото сме търсили по цѣлия свѣтъ, за Когото сме плакали, къмъ когото сме се обръщали въ нашия храмъ, на когото ние сме гледали като тайна на всички тайни, скритъ въ надоблачните свѣтове, Той се оказва за насъ по-близкъ отъ всичко близко, Той — е мое Азъ, сжщностъ на моя животъ, на моето тѣло, на моя духъ: „Азъ съмъ Ти, и Ти си Азъ“. Въ това е истинската природа на човѣка — признайте я, проявявайте я! Нѣма защо да се стремите да бѣдете чисти — вие сте вече чисти; нѣма защо да се стремите къмъ съвършенство — вие сте вече съвършени въ вашата сжщностъ. Свѣтътъ, това е само завѣса, задъ която се крие Дѣйствителността. Всѣка добра мисль, всѣко дѣбро

дѣло, разширява отвѣрстието на тази завѣса, и чистотата, безкрайността, Богъ, скрити задъ завѣсата, откриватъ себе си. Въ това е цѣлата история на човѣка: все по-прозрачна и по-прозрачна стива завѣсата, все по-ясно и по-ясно сияе задъ нея свѣтлината. Ние не можемъ да Го познаемъ, всички наши опити въ това направление сж безплодни. Ако бѣ възможно да Го познаемъ, Той не би билъ това, което е — вѣченъ, безкраенъ, защото знанието е ограничено. Знанието е противопоставяне на обекта и субекта, а Той е и вѣчниятъ субектъ, вѣченъ свидѣтель на свѣта, ваше собствено Азъ. Затова, знанието е, като по-ниска степенъ, падение. „Ти, това е Той“ — какво търсишъ да познавашъ? Всѣки човѣкъ, това е Той, и всички срѣдства се стремятъ да Го изразятъ. Иначе, какъ да се обяснятъ всички тѣзи религии? Въ центъра на всѣка религия стои една и сжща идея, макаръ и изразена въ различни форми: прави добро на другитѣ! Това, което ръководи човѣчеството въ неговия животъ, това е мило-сърдието, любовъ къмъ хората, къмъ всичко живо. Но това е само изразъ на вѣчната Истина въ различнитѣ ѝ форми; свѣтътъ, това съмъ азъ; свѣтътъ, това е едно цѣло. Иначе, защо да правя на другитѣ добро; какво би ме подбудило къмъ това? Самата тази взаимна симпатия, това чувство на единство и тождественостъ ни подбуждатъ. Най-жестокото сърце изпитва понѣкога това чувство, всѣки човѣкъ съзнава, че самоотричането, това е центърътъ на нравствеността! А самоотричането, това е отричане отъ това призрачно азъ, отричане отъ всѣко себелюбие — отъ себето, като отдѣлно сжщество. Понятията „азъ“, „мое“, сж резултатъ на мичали суевѣрия. Колкото повече отхожда това малко, врѣменно азъ, толкова повече се проявява съ всичката си слава вѣчното и истинското азъ. И цѣлиятъ свѣтъ, всички хора идатъ къмъ това, все едно, дали знаятъ или не това. По голѣмата частъ отъ човѣчеството прави това безсъзнателно, но нека всички хора се стремятъ къмъ това съзнателно; нека всички тѣ разбератъ, че трѣбва да пожертвуватъ своето призрачно азъ, тѣй като това азъ е само ограничение, блѣдо отражение на безкрайната дѣйствителностъ, искрица отъ безкрайния, вѣченъ пламъкъ, че истинската природа на човѣка е — Безкрайното.

Знаемъ, че всичко се стреми къмъ благо, но болшинството отъ хората търсятъ благото въ прѣходнитѣ нѣща, въ удовлетворение на своитѣ чувства, макаръ че никой още не го е намѣрилъ въ това. Щастието може да бжде намѣрено само въ духа. Освѣнъ това, невѣжеството, заблуждението, всѣкога служи като източникъ на всѣко страдание, а най-голѣмо отъ заблужденията е това, да се мисли, че човѣкътъ не е вѣчно чистия, съвършения Духъ, а е това малко тѣло, този слабъ умъ. Това заблуждение е майка на всѣко себелюбие. Ако азъ съмъ само това малко тѣло, азъ ще се старая да го запазя, ще го завардя, въ ущърбъ на другитѣ сжщо такива тѣла; азъ ще се отдѣлямъ отъ васъ, отъ всички хора. А щомъ се яви идеята за отдѣлността, заедно съ нея се явява и всѣко зло и страдание. И велико дѣло е да се съдѣйствува на хората да се избавятъ отъ това заблуждение, защото, щомъ като познаятъ, че това е заблуждение, ще познаятъ Истината, и земята ще се прѣвърне на рай — рай, който не могатъ да осжществятъ никакви машини, никакви материалистически знания. Всичко това само увеличава страданията, както се

увеличава пламъка на кладата, когато се налива масло. Безъ познанието на Духа, всѣко познание за материята е само наливане масло въ огъня, само дава възможностъ на човѣка да се залови за това, което принадлежи на другитѣ, да живѣе въ ущърбъ на другитѣ, да отнима тѣхния животъ, вмѣсто да полага своя животъ за тѣхъ.

Но, казватъ: може ли това да бжде осъществено въ съврѣменното общество? Истината не се прѣкланя прѣдъ обществото, това общество е длъжно да се прѣкланя прѣдъ Истината — да се прѣклони, или да умре. Истината не може да се приспособи къмъ обществото. Ако такива високи истини, като тази, която се заключава въ заповѣдта, за любовта къмъ ближния, за изоставяне всѣкакво самолюбие, не могатъ да бждатъ осъществени отъ обществото, то по-добрѣ нека това общество изчезне, по-добрѣ хората да се разпръснатъ по горитѣ.

Има два вида мъжество: едното подбужда човѣка да се нахвърля въ боя върху неприятелскитѣ пушки — това е мъжеството на тигъра, на вълка. Но има друго мъжество — духовно мъжество. Когато билъ въ Индия, Александъръ Македонски видѣлъ веднѣжъ изнемошѣлъ старецъ, седещъ на камъкъ Александъръ заговорилъ съ него, и рѣчта на стареца много му се харесала. Той го повикалъ съ себе си. „Не, — отговорилъ старецътъ — мене и тука е добрѣ.“ „Азъ съмъ владѣтель на свѣта — казалъ Александъръ — азъ ще ти дамъ всичко, каквото ти пожелаешъ: богатство, почести, всичко...“ — „Не, менъ нищо отъ това не е нужно“ — отговорилъ старецътъ. Раздразненъ отъ отказа на стареца, Александъръ го заплашилъ съ смъртъ. Старецътъ се разсмѣлъ. „Това е най-великата отъ всички глупости, които ти когато и да било си говорилъ, царю! — казалъ той. — Ти не можешъ нито съ мечъ да ме убиешъ, нито въ огънь да ме изгоришъ, нито да ме удавишъ, защото азъ никога не съмъ се раждалъ, никога не ще умра, азъ съмъ всемогъщъ, вездещъ, вѣченъ Духъ.. Прѣзъ врѣме на индийското възстание въ 1857 г. единъ мохамеданинъ смъртно ранилъ съ ножъ единъ отшелникъ. Инуси-възстанници го уловили и довели при умирающия, прѣдлагайки да убиятъ разбойника, но отшелникътъ забранилъ това и, обръщайки се къмъ мохамеданина, проговорилъ: „И все пакъ, братъ, ти, това е Той; ти, това е Той!“ — И издѣхналъ. Това е друго мъжество. Какво да се каже за вашето животинско мъжество, за всичкитѣ ваши западни учрѣждения, за вашитѣ величия? Защо да се хващатъ всичкитѣ тѣзи, щомъ като вие не можете да примирите Истината съ това общество, щомъ като у васъ нѣма мъжество да се прѣустрои това общество тѣй, че Истината да го изпълни съ себе си? Защо е всичкото това самохвалство? Само това общество е велико, което е основано, което живѣе по законитѣ на великата Истина. Ако вашето общество не е съгласно съ Истината, направете, щото то да бжде съгласно, и колкото по-скоро, толкова по-добрѣ. Когато въ човѣка се прояви Духа, той ще намѣри мъжество да повѣрва въ Истината, ще намѣри мъжество да я въплоти въ живота си! Свѣтътъ се нуждае отъ такива хора, отъ такова мъжество. . . Нека вашиятъ умъ бжде изпълненъ съ велики мисли, високи идеали. Нека тѣзи идеали бждатъ прѣдъ васъ денонощно, и вие ще извършите велика работа. И не казвайте, че човѣкъ е нечистъ, че не е красивъ; — Не, казвайте си, че вие въ

своята сжщност, сте чисти, че сте красиви Хората сж хипнотизирани отъ мисълта, че те сж нищожество, че те сж обречени на животъ, изпъленъ съ страхъ, слѣдъ който иде смъртъ Но това е заблуждение

Веднѣжъ една лъвица се нахвърлила на едно стадо овци, но пастиритѣ*я убили Умирайки, тя родила лъвче Овцитѣ се съжалили надъ малкия лъвъ и започнали да го възпитаватъ. И лъвчето расло заедно съ агнетата, пасло заедно съ тѣхъ трѣва, блѣяло като овцигѣ и смѣтало себе си овца даже тогава, когато напълно се развило и станало голѣмъ и силенъ лъвъ И веднѣжъ къмъ това стадо се приближилъ за плячка другъ лъвъ Какво било неговото удивление, когато видѣлъ всрѣдъ стадото единъ голѣмъ лъвъ? Той се опиталъ да се приближи къмъ него, да му каже, че той, наистина, е лъвъ, но при приближаването му, овцитѣ избѣгали, а заедно съ тѣхъ и лъва-овца. Отъ този моментъ насетнѣ лъвътъ започналъ да търси удобно врѣме, за да влѣзе въ връзка съ лъва овца И ето, веднѣжъ той видѣлъ лъва-овца самъ и, тичайки къмъ него, извикалъ. „Ти си лъвъ!“ „Не, азъ съмъ овца!“ — изблѣялъ той Лъвътъ го подгонилъ къмъ близкото езеро и казалъ. „Гледай, ето моето отражение, а ето — твоего! Лъвътъ овца погледналъ, сравнилъ и разбралъ, че той е лъвъ. Блѣянето му изчезнало, и той издалъ могщъ, като гръмъ, ревъ.

Вие сте лъвъ, вие сте Духъ, чистъ, брзкраенъ, съвършенъ Всичката мощъ, всичката красота на вселената е въ васъ „О, защо плачешъ, брате мой? За тебе нѣма ни раждане, ни смъртъ, ни болести, ни страдания За какво плачешъ? Ти си подобенъ на безкрайното небе: облацитѣ идатъ единъ слѣдъ другъ, и раятъ нѣколко мига, прѣливайки се въ всички цвѣтове, послѣ отхождатъ, а небето остава все такова дълбоко чисто, вѣчно . .“ Его дѣйствителността. Защо хората виждатъ друго? На край пѣтя нощно врѣме стои стѣблото на изсъхнало дърво. Прѣминалъ крадецъ, изплашилъ се — той помислилъ, че тукъ стои, очаквайки го, полицейскиятъ Прѣминалъ влюбенъ юноша, исърцето му забило радостно: той счелъ дървото за своята възлюбена. Дѣтето, напласнено отъ приказки, виждайки дървото, се разплаква. то помислило, че това е привидѣние. Но при всички случаи дървото било дърво. Ние виждаме свѣтътъ таквъ, каквито сме ние самитѣ. Прѣдставете си, че въ стаята играе дѣте, а на масата стои кесия съ злато; дохожда разбойникъ и отнася златото, но дѣтето и не подозира за кражбата. Нѣма разбойникъ въ неговата душа, и то не вижда разбойника. Само това виждаме ние вѣнъ въ свѣта, което е вжтръ у насъ. Не казвайте, че свѣтътъ е изпълненъ съ зло и съ грѣхъ, и плачете че можете още да виждате зло и грѣхъ. Ако искате да помогнете на свѣта, прѣди всичко не го осжждайте, не го отслабвайте съ вашитѣ разсжждения. Грѣхъ, страдание — какво е това, освѣнъ резултатъ на слабости? Хората отъ люлката още си внушаватъ, че тѣ сж слаби, че тѣ сж грѣшници. Такива учения все повече и повече разслабватъ хората. Не казвайте имъ че тѣ сж изпълнени съ слава и облѣчени въ безсмъртие, всички, даже и най-слабия Казвайте имъ, повтаряйте и на себе си: „Азъ съмъ Той, азъ съмъ Той. Нека това непрѣривно да звучи въ вашитъ умъ, подобно пѣсень, нека звучи денъ и нощъ. Даже прѣдъ лицето на смъртъта повтаряйте. „Азъ, това е Той“. Гонете далечъ суевѣрие-

то, което помрачава вашия разум! Бъдете мъжествени! Познайте Истината и я осъществете във вашия живот. Цѣлътa може да бъде още твърдѣ далечъ, но събудите ли се, ставайте и трѣгвайте и не се спирайте, докато не достигнете до цѣлътa. . .

Око̀то и науката.

(Продължение)

Ясно ни е вече, че око̀то е книга, въ която четемъ науката за човѣшкитѣ състояния: физични или психични. Това не е гадателство, не е просто налучкване, а е наука, по която познаваме здравословното състояние на човѣка: както състоянието на неговото тѣло, така и неговитѣ психични разположения, или както прости:ѣ казватъ — познаваме „духа“ на човѣка, бодъръ ли е или унилъ, съ духъ, съ сила, или безъ духъ, безъ движение — апатиченъ. Всичко това око̀то разкрива, и всѣки това може да прочете, стига съ спокойствие да погледне малко око̀то на своя събесѣдникъ или другаръ. Опитайте и сждете! Науката нѣма да дойде при човѣка, но човѣкъ ще иде при нея, ако иска да се обогати съ познания за живота.

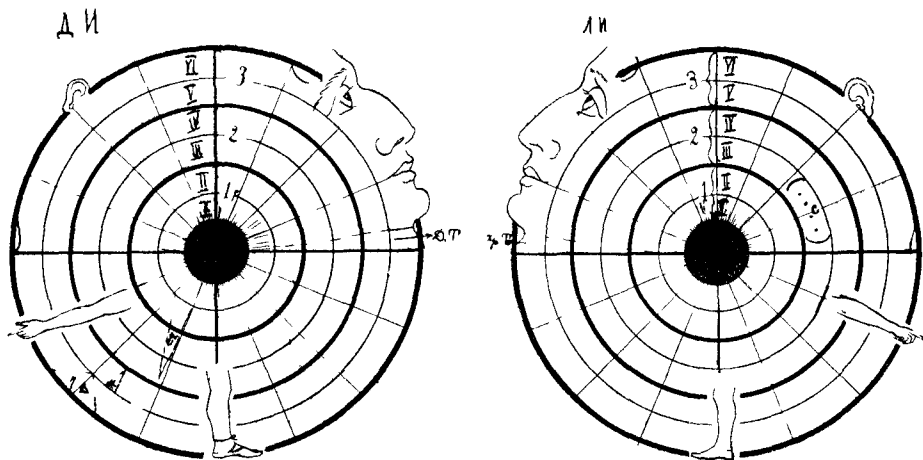
„Нѣма скрито-покрито“! Вѣкътъ е вече напръдналъ, и човѣкътъ днесъ чете по всичко. Прѣдъ него е разкрита цѣлокупната природа — водата, въздухътъ, небето, звѣздитѣ, слънцето съ своитѣ петна и пропасти, земята, горитѣ, планинитѣ, рѣкитѣ и прочее. Не сж тайна за него и книгитѣ, които той носи въ себе си: главата — френологията, лицето — физиогномията, ржцѣтъ — хиромантията, око̀то — боваризмътъ, науката, съ която опрѣдѣляме характера на човѣка по движенията на човѣшкото тѣло, по вървежа, по смѣха у човѣка и т. н.

Двадесетгодишниятъ усиленъ трудъ, наблюдения, изслѣдвания и опитностъ на г-жа пасторъ Мадаусъ не останаха заличени. Всичко това се овѣковѣчи съ съграждане науката за око̀то, добръ систематизирана и разпръдѣлена. Въ око̀то сж помѣстени всички органи и части на човѣшкото тѣло. Въ око̀то, добръ класифицирани и точно раздѣлени, намираме различнитѣ системи на човѣшкия организъмъ: нервна, кръвоносна, мускулна, костна и т. н. Въ око̀то се намиратъ всички органи. Всѣки органъ има свое специално мѣсто. Тѣ не сж разхвърлени безразборно, но всѣки е поставенъ въ съотвѣтната си система: сърцето — въ кръвоносната система, грѣбнакътъ — въ костната и т. н. Въ око̀то се изразяватъ още и функциитѣ на органитъ: дишане, гълтане дѣвчене и др.

Казахме, че въ око̀то е прѣдставена и втората страна на човѣка

— душевнитѣ му прояви и сили: мислителната сила, нервниятъ животъ, симпатичната нервна система и др. Въ душевнитѣ прояви и животъ на човѣка намираме и Solarplexus'a — въ VII кръгъ на око̀то. Сега, къмъ науката за око̀то.

Книгата, по която четемъ за човѣка въ око̀то, е ирисътъ. Човѣкъ има двѣ очи, два ириса. Въ всѣки ирисъ се намира едната половина на човѣшкото тѣло, дѣсната или лѣвата. Тѣй, въ дѣсния ирисъ намираме дѣсната половина на тѣлото: дѣсниятъ кракъ, дѣсната ръка, дѣсното ухо, око и т. н., а въ лѣвия ирисъ намираме лѣвата половина на човѣшкото тѣло. При това, въ лѣвия ирисъ намираме сърцето на човѣка (с), а въ дѣсния ирисъ — черния дробъ (ч. д.), слѣзото черво (с. ч.) и др. Послѣ, въ лѣвия ирисъ се намира храносмилателната трѣба (хр. т.), а въ дѣсния ирисъ — дихателната трѣба (д. т.). Защото, а ко направимъ напрѣченъ разрѣзъ на главата, при гърлото отъ лѣваестрана се намира храносмилателната трѣба, а отъ дѣсната — дихателната трѣба. Значи, органи, които се намиратъ само въ лѣвата половина на човѣшкото тѣло, се намиратъ и само въ лѣвия ирисъ; органи, които се намиратъ само въ дѣсната половина на човѣшкото тѣло, намиратъ мѣсто и само въ дѣсния ирисъ.

Цѣлиятъ ирисъ е разпрѣдѣленъ на редъ кръгове и редъ радиални дѣления. Ако разгледаме кръговото дѣление, тѣмъ сж класифицирани разнитѣ системи на човѣка. Така: ирисътъ е раздѣленъ на три голѣми кръга, всѣки отъ които заема $\frac{1}{3}$ отъ ириса. Всѣки голѣмъ кръгъ, взетъ отдѣлно, се състои отъ други два по малки. Така че имаме всичко шестъ малки кръга (I, II, III, IV, V, VI) или три голѣми (1, 2, 3). При внимателно вникване въ око̀то, може и съ просто око да се видятъ тия дѣления. Първиятъ голѣмъ кръгъ обхваща ириса веднага слѣдъ зеницата, и заема, както се каза вече $\frac{1}{3}$ отъ цѣлия ирисъ. Тукъ сж помѣстени хранителнитѣ системи на тѣлото и на душата.

Първиятъ малъкъ кръгъ (I) прѣдставлява нервния кръгъ и по него сждимъ за душевния животъ на човѣка — за неговата умствена

дѣятелностъ и сила. Този кръгъ, погледнатъ внимателно съ просто око или съ лупа, прѣдставлява редъ нишки — стотици и хиляди, и колкото този кръгъ е п-пъленъ съ такива нишки нервички, толкова човѣкъ е по интелигентенъ, повече умствено развитъ, и разполага съ повече умствени богатства. Въ този кръгъ (I), погледнато съ увеличително стъкло, ще се забѣлѣжи, че тѣзи нишки сж спиралообразно навити, и при усилена умствена дѣйностъ или при силни терзания и вжтрѣшни борби, тѣзи нишки се обтягатъ и проточватъ до втория, третия, а нѣкога и до четвъртия кръгъ. И хора, на които нервната или умствената дѣятелностъ е прѣтърпѣла прѣумора въ своята функция, нервичките отъ първия кръгъ слизатъ надолу и общатъ и петия кръгъ. За такива хора се казва, че нервната имъ сила и дѣятелностъ е изчерпана. Това изтощаване, вслѣдствие прѣсилена умствена работа на нервна прѣумора, се вижда въ очите по обтягане на нервичките отъ първия до петия кръгъ. Нормално е, когато нервичките минаватъ отъ първия кръгъ прѣзъ втория и стигатъ до третия и въ третия кръгъ.

Вториятъ малкъ кръгъ въ окоето прѣдставлява хранителния кръгъ на човѣшкото тѣло. Тукъ сж помѣстени червата, пакъ въ видъ на нишки, но по-голѣми, които, обаче, не се виждатъ съ просто око, и при това, тѣ не сж радиални, а концентрични. Ето защо, първиятъ и вториятъ малки кръгове (I. II), или първиятъ голѣмъ кръгъ (I.) е нареченъ изобщо хранителенъ кръгъ на човѣка. Болести, анормални случаи, отслабнала дѣятелностъ на червата или лѣностъ и други подобни случаи, сж означени въ този кръгъ (II.) съ извѣстни знаци на съответните тѣмъ мѣста. Сжщо така е означено и здравословното състояние на червата и правилната имъ функция и сила, съ особенъ цвѣтъ, гланцъ и движение. Който добръ познава окоето, може точно да каже, дѣ е ненормална функцията на хранителния кръгъ въ червата и въ кои отъ тѣхъ, дали въ тънките, въ дебелото черво, въ дванадесетопръстника или въ слѣпото черво и пр.

Вториятъ голѣмъ кръгъ (2.), който заема втората трета отъ ириса, е пакъ раздѣленъ на два по-малки кръга: първиятъ отъ тѣхъ или третиятъ (III.) по редъ малкъ, прѣдставлява царството на кръвта или кръвоносната система съ своя главенъ органъ сърцето (с), което се намира въ лѣвия ирисъ на окоето. А и въ двата ириса се намиратъ бѣбреците, артериите и вените. Вториятъ или четвъртиятъ по редъ малкъ кръгъ (IV.) прѣдставлява царството на мускулите. Тукъ сж помѣстени на съответни мѣста всички мускули на човѣшкото тѣло. Голѣма частъ отъ този кръгъ се заема отъ дробовете, които минаватъ и въ другите кръгове.

Най-последъ идъ третиятъ голѣмъ кръгъ, който заема последната трета на ириса. Той сжщо така е подраздѣленъ на два по-малки кръга, а, име но, пети и шести по редъ (V. VI). Петиятъ малкъ кръгъ на ириса обхваща костната система на човѣка: ребра, гръбнакъ, бедра, костите на ръката и на краката и зъбите. Едно опитно око, безъ да разглежда тѣлото на човѣка и безъ да се допитва до самия човѣкъ, въ очите може да види, какво е състоянието на костната му система. Не е сжщо за чудене, ако въ очите на човѣка се прочете, колко отъ зъбите на човѣка липсватъ или сж болни и кои, или всички, ако сж здрави, и тога се вижда на мѣстото, дѣто сж помѣстени зъ-

битъ въ окото. Последниятъ кръгъ, шестиятъ малъкъ кръгъ е най-външниятъ кръгъ на ириса, и обхваща външността — кожата на човѣка съ своитъ крайни органи: брадата, устата, носътъ, челото, главата, косата, ухото, прѣститъ на ржцѣтъ, ходилото на краката и т. н. Шестиятъ кръгъ на окото свършва съ единъ тъменъ поясъ. Това е жизнениятъ кръгъ на човѣка. Колкото е по-тъменъ този поясъ, толкова и човѣкъ разполага съ по-голѣми жизнени припаси. И когато човѣкъ е неразположенъ или малко боленъ, да се не смуцава, да погледне окото си, и щомъ види жизнения си кръгъ ярко очертанъ, това показва, че той разполага съ достатъчно жизнена енергия, която може да надделѣе на болестта, слѣдъ която човѣкъ се обновява. Когато жизнениятъ кръгъ (VI.) е тъменъ, никаква болестъ не може да погълне жизненитъ припаси на човѣка. Жизнената енергия прѣдолява и надделява всѣка болестъ и пази тѣлото или организъма отъ загуби и врѣди. Когато жизнената енергия на човѣка е слаба, този кръгъ е по-блѣдъ. Тогава въ процеса на боледуването, болестта въ човѣка взима по-голѣми размѣри и организъмътъ по-скоро се изтощава. За такъвъ човѣкъ или за такова око се казва, че е съ малъкъ кредитъ на жизненостъ, или просто — че човѣкъ е боленъ. Жизнеността може да се намали дотамъ, че да се вижда едва само границата на ириса, блѣдо очертана. Но тази жизненостъ може да се обновява и повдига или засилва по редъ естествени и природосъобразни начини и методи; така, напимѣръ, слѣдъ спокоенъ сънъ, хубава почивка, дълбоко дишане, излизане на чистъ въздухъ, приемане на прана, проста и чиста храна, пиене гореща вода, гимнастика, хранене и поддържане свѣтли, възвишени и чисти мисли, работа, която сжщо допринася до здравословното състояние на човѣка, стига да е умѣрена, и др. Този процесъ на обнова, психическа или физическа, на организъма е ясно видимъ въ окото, главно въ шестия кръгъ. Жизнениятъ кръгъ е много важенъ. Той е, който държи силата и богатството за здравословното състояние у човѣка. Жизнената сила е, която уравнисява и държи въ нормално състояние и хармония всички органи и функции на човѣка, плюсь това помага на физическитъ органи да издържатъ нападенията, външни и вътрѣшни, физични и психични: студъ, горещина, гладъ, неудобства, болести, страдания, терзания и др.

И тъй, окото държи живота на човѣка! „Единствениятъ органъ въ видимия свѣтъ, който не прѣтърпѣва почти никакви промѣни, е окото. Най-устойчивиятъ органъ въ човѣшкото тѣло, това е окото.“ Запр., голѣмината на окото остава все сжщата. Дѣтето се ражда съ око, ирисътъ на което е голѣмъ, напр., 9 м. м. въ диаметръ, тѣлото расте, уголѣмява се, измѣня се, но ирисътъ остава на сжщата голѣмина. До старостъ ирисътъ на дѣтето е неизмѣненъ, все 9 м. м. Измѣня се и расте околоочието, но ирисътъ остава единъ и сжщъ въ своята голѣмина. Особено то за ириса е и слѣдното: почти у всички хора ирисътъ е 9, 10, 12 м. м. въ диаметръ, и отъ раждане до старини ирисътъ остава на сжщата голѣмина.

За окото се говори днесъ много. Окото спира вече вниманието на мнозина учени, философи и лѣкари-физиолози. Единъ Учителъ на човѣчеството се изказва за окото по слѣдния начинъ, като се спира и на духовната страна и значение за силата на окото: „Не могатъ твоитъ очи да бждатъ чисти, ако нѣматъ морална сила. Очитъ по-

казватъ състоянията на човѣшката душа и нейното развитие.“ За да има една ясна прѣдстава за състоянията на своята душа, човѣкъ трѣбва да наблюдава очитѣ си прѣзъ разнитѣ часове на деня. „Окоето има силенъ психически устой. Осемъ хиляди години човѣчеството е прѣкарало единъ периодъ на постоянни бушувания и промѣни, а окоето единствено е устояло на тия измѣни неповрѣдено и е запазило своята сила.“ Виждаме днесъ болеститѣ развалиха всички органи на човѣшкото тѣло. Кой органъ не е изопаченъ, не е станалъ хилавъ, не се е разрушилъ? Окоето остана и надви вѣкътъ на разрушението! . . . „Приидоха рѣкитѣ, дойдоха буригѣ, разрушиха всичко наоколо, биха о окоето, удряха го, но то остана, оцѣлѣ на всичко — понеже е съградено на канара“, тъй каза Учителътъ на новото, запитанъ за силата на окоето. Въ единство съ това е казано въ Евангелието:

— Всѣки, който слуша тѣзи мои думи и ги прави ще го уподобя на човѣкъ разуменъ, който е съзидалъ кжщата си на камъкъ; и валѣ дъждътъ, и приидоха рѣкитѣ, и повѣяха вѣтроветѣ, и нападнаха на тази кжща, и не падна, защото бѣ основана на камъкъ.“

Всѣка пертурбация, всѣко прѣпятствие, всѣко измѣнение въ живота на когото и да е, това е една малка придобивка на жива енергия.

* * *

Тѣй, както съврѣмениятъ свѣтъ се развива, той прѣдставлява едно училище съ всичкитѣ свои стѣпала, като започнете отъ забавачницата и свършите до висшата наука. Всѣка майка или всѣки баща, всѣка сестра или всѣки братъ, всѣки поетъ, художникъ или музикантъ, всѣко животно, всѣка птичка, всѣка пеперуда и всѣко растение — всичко се намира подъ Божествения Импулсъ. Всички тия същества, малки или голѣми, работятъ за проявление на разумното, за познаване на общия Божественъ планъ, който се прокарва чрѣзъ всички същества. Тѣй трѣбва да гледа разумниятъ човѣкъ на нѣщата.

* * *

Гениалността въ свѣта не зависи само отъ насъ. Тя прѣдставлява съвкупностъ отъ дѣйността на хиляди души, които работятъ въ едно направление. Всички тия души искатъ да проявятъ своята придобивка чрѣзъ одного, и създаватъ отъ него гений. Тѣ проявяватъ своята Божествена идея чрѣзъ него и понеже той е на физическия свѣтъ, турятъ му какво и да е име, и тогава всички хора казватъ: еди кой си човѣкъ е гений!

Учительтъ.

ФИЗИОГНОМИЯ,

Общо описание на петѣтѣ геометрически типове.

ЧЕТИРИЖГЪЛЕНЪ ТИПЪ.

Четирижгълниятъ типъ означава енергична, рѣзка и много упорита натура, твърдостъ на характера, който достига до непрѣклонностъ и може да се изрази даже въ грубостъ. Индивиди отъ този типъ се отличаватъ съ рѣшителни идеи, тѣ сж рѣзки въ своитѣ сжжения. Постоянно критикуватъ идеитѣ на другитѣ, но не обичатъ да критикуватъ тѣхнитѣ възгледи, наклонни сж да награватъ своитѣ възгледи на другитѣ. У тѣхъ особено е развитъ практическия смисълъ. Позитивизмътъ на тѣхния умъ унищожава силнитѣ пориви на ума, на които понѣкога тѣ сж способни. Тѣхниятъ систематически складъ ги кара да правятъ всичко по мѣрка и по компасъ. Особено удоволствие изпитватъ да разглеждатъ и изслѣдватъ нѣщата отъ всички страни, като се интересуватъ да знаятъ тѣхнитѣ причини, ровятъ се въ всички въпроси и дълбоко проникватъ въ тѣхъ. Най-неразрѣшимитѣ въпроси сж прѣдметъ на способността имъ къмъ наблюдение и анализъ. Благодарение на търпѣнието, упорството и прилежанието имъ, тѣ постигатъ своитѣ намѣрения. Трудътъ и прѣпятствията не ги отчайватъ, напротивъ, тѣхната енергия се увеличава отъ прѣпятствията, на които се натъкватъ. Способни сж къмъ ерудиция, къмъ точнитѣ науки, философията и математиката. Но отсъствието на въображение и неспособността къмъ идеализъмъ ги прави неспособни за изкуството. Ако, обаче, изкуството се отнася къмъ практически занаяти, тѣ сж способни изобрѣтатели на машини и много изкусни механизми; ако нѣкога култивиратъ изящнитѣ изкуства, тѣ сж всѣкога реалисти и понѣкога идеалисти. Иматъ способности къмъ архитектурни работи и ако се посветятъ на това изкуство, тѣхнитѣ произведения лесно се познаватъ по строгостта, солидността и простотата, които сж тѣхни характерни признаци. При други условия тѣ ще приложатъ своитѣ интелектуални способности въ областта на агрикултурнитѣ науки.

Тѣхната скептическа и съмняваща се натура ги води къмъ материализъмъ; тѣ сж повечето невѣрующи, но ако вѣрата имъ просвѣти душата, религията имъ се основава на такива принципи, които отъ нищо не се колебаятъ, и тя достига до аскетизъмъ и суровостъ. Този типъ се срѣща често между калугери (монаси), които държатъ строгъ животъ. Тѣхнитѣ характерни прѣобладаващи чѣрти сж любовъ къмъ собственостъ и силна наклонностъ къмъ скъперничество. Егоисти по природа, тѣ не сж нито чувствителни, нито състрадателни, нито низходителни. Тѣ сж по-скоро справедливи, отколкото великодушни, и

интересът играе голѣма роля въ услугитѣ, които правятъ на други-тѣ. У тѣхъ умътъ управлява сърцето; сжщо така не сж достѣпни и на чувството любовъ. Иматъ бурни страсти и макаръ да сж енергични въ удовлетворение на плътскитѣ си желаня но по-далечъ отъ това не се простира тѣхната любовъ; тя у тѣхъ е само едно матери-ално чувство. Честолюбието е силно развито и често изнемогватъ въ стремежъ къмъ богатство, но никога не се мжчатъ за любовъ. Тѣ не сж много общителни и лесно прѣнасятъ самотията; обаче, тѣ цѣнятъ сѣмейния животъ, особено обичатъ своитѣ дѣца и проявяватъ даже къмъ тѣхъ слабостъ, особено ако тѣ (дѣцата) нѣматъ здрава костна система и ако сж сангвиници.

Хората отъ този типъ живѣятъ дълго, ако прѣобладава кост-ната система.

Ако дѣтето има такъвъ типъ, отъ много рано трѣбва да му се внушаватъ религиозни и нравствени принципи, за да се попрѣчи на лошитѣ инстинкти и да се запази живогътъ му отъ прѣстѣпления. Та-кива натури трѣбва да се укротяватъ и ржководятъ съ желѣзна ржка и твърдъ характеръ.

Въ низкитѣ слоеве на обществото, хора отъ този типъ сж груби, рѣзки, неделикатни, материалисти, цинични, у които физичес-ката сила замѣства справедливостта. Само грубата сила имъ прави впечатление и може да ги укроти; подъ влиянието на страститѣ и ко-ристолюбието, тѣхнитѣ диви инстинкти могатъ да се проявятъ даже въ опитъ за убийство. Затова, въ интереса на обществото, необхо-димо е да се употребяватъ най-голѣми усилия за морализирането на тѣзи индивиди, отъ най ранната възраст, чрѣзъ религиозното чувство

Възрастнитѣ хора отъ този типъ мжчно се прѣвъзпитватъ; трѣбва да се възпитаватъ поне отъ тѣхнитѣ користолюбиви инстин-кти, като се основаватъ работнически каси, които биха имъ давали пари въ авансъ, за да поощряватъ тѣхнитѣ занаяти, и по този начинъ да си осигурятъ срѣдства за нѣкаква собственостъ По такъвъ начинъ, по честенъ начинъ може да се даде пълно удовлетворение на тѣх-ния инстинктъ: любовъ къмъ собственостъ. Чрѣзъ труда тѣ ще се поправятъ и облагородятъ.

ТРИЖГЪЛЕНЪ ТИПЪ.

Този типъ означава страненъ и фантастиченъ характеръ, ка-призна енергия, която се проявява въ потици и избухвания, но у кои-то нѣма послѣдователностъ. Индивиди отъ този типъ постѣпватъ по скоро подъ импулса на внезапенъ капризъ, отколкото подъ влиянието на рефлексъ. Тѣ бързатъ да изпълнятъ своитѣ пла-нове, безъ да дочакатъ пълното имъ узрѣване. Тишината и търпѣ-нието, съ които се отличава концепцията на тѣхнитѣ намѣрения, сж въ рѣзкъ контрастъ съ онази обрѣканостъ, която тѣ внасятъ въ тѣхното практическо осжществяване. Тѣ сж прѣдпазливи, хитри, по-лъгватъ, лозко измислюватъ разни разкази и сж изкусни разказвачи. Надарени съ остъръ умъ, тѣ сж много находчиви въ възраженията; тѣ сж задирчиви, насмѣшливи, бѣбриви, присмѣхулки, но тѣхната ве-селостъ е измамлива и повърхностна, тъй като душата имъ се мжчи отъ силна меланхолия; освѣнъ това, често ги мжчи вжтрѣшна трево-га, душевна празнота и силно угнетяване на духа. Пориви на енер-

гия и ентузиазъмъ се смѣнятъ бързо съ общъ упадъкъ на силитѣ. Любовта имъ къмъ чудесното често пѣти е въ борба съ наклонността къмъ съмнѣние и скептицизъмъ, и религиознитѣ стремежи често се смѣсватъ съ нѣкакви материалистически тенденции; тѣ се колебаятъ постоянно въ нерѣшителностъ между спиритуализма и материализма, увличайки се ту отъ едната, ту отъ другата системи, като възприематъ впечатления отъ тѣзи противорѣчиви идеи и сж въ голѣмо затруднение да застанатъ на опрѣлѣлена почва въ това отношение. Нѣколко врѣме тѣ се прѣдаватъ съ жаръ на убѣждения, които послѣ оставятъ, за да се прѣдадатъ на убѣждения, съвършено противоположни на по раншнитѣ имъ възгледи. Горещи пропагандатори на доктрини, които сж усвоили, тѣ водятъ ожесточена борба съ противникитѣ си и нѣма жертви, които тѣ не биха понесли, за да възтържествува дѣлото, което защищаватъ. Тѣхниятъ духъ на противорѣчие отива дотамъ, че упоритостта имъ се увеличава толкова повече, колкото повече прѣпятствия срѣщатъ по пѣтя на реализирането на тѣхнитѣ намѣрения. Въображението у тѣхъ е много развито спрѣмо здравия разсѣдъкъ, макаръ че като ги слушашъ, ще направишъ противоположни заключения. По-силни въ теорията, отколкото въ практиката, тѣ постѣпватъ прибързано. Не имъ липсва нито прозорливостъ, нито проникателностъ, а умътъ имъ проявява трескава дѣятелностъ. Тѣхнитѣ сложни способности сж много разнообразни и често противорѣчиви: тѣ сж и мечтатели, и мислители, и идеалисти, и реалисти. Систематическиятъ и изобрѣтателенъ умъ ги прави еднакво способни къмъ точнитѣ науки, но въ тѣхъ има сжщеврѣменно и склонностъ къмъ утопия. Тѣ сж разположени къмъ лицемѣрието, съ което често водятъ борба. Разположение иматъ сжщо къмъ кражба и, ако отъ дѣтската възраст не се ограничатъ и освободятъ отъ нея, впоследствие ще се отдадатъ на тази страсть. Непокорни по природа, тѣ не понасятъ никаква дисциплина; заради свободата, тѣ сж готови да направятъ всичко въ свѣта, а робството за тѣхъ е най-голѣмото зло. Подозрителни и тиранни въ своята привързаностъ, тѣ нѣматъ ни почивка, нито спокойствие отъ любовта, която за тѣхъ е изворъ на грижи, огорчения и измѣна. Обичатъ пжтешествията и харесватъ животъ пълненъ съ приключения. Повече смѣли и ловки, отколкото щастливи въ прѣдприятията си, тѣ спечелватъ богатствата си съ голѣмъ трудъ и съ още по-голѣмъ трудъ ги задържатъ.

Тѣхниятъ страненъ и раздражителенъ характеръ ги прави много нещастни, сжщо така и онѣзи, които живѣятъ съ тѣхъ. Често пжти развалятъ другарскитѣ си отношения, поради дребнава придирчивостъ. Навикътъ да се подиграватъ и критикуватъ имъ навлича много врагове. Способни сж иа оскърбления, и тѣхната задирчивостъ често ги заплашва съ дуелъ.

КРЖГЪЛЪ ТИПЪ.

Хора отъ този типъ се отличаватъ съ голѣма инициатива и голѣма енергия. Постоянно да дѣйствуватъ и да произвеждатъ — ето основната чѣрта на тѣхната индивидуалностъ. Сприхави и сърдити, на тѣхъ имъ липсва хладнокрѣвие. Хора на дѣлото, бърже минаватъ отъ думи къмъ дѣла, нѣматъ врѣме да обмислятъ своитѣ рѣшения. Едва се зародилъ нѣкой проектъ, тѣ вече бързатъ да го изпълнятъ. Но

тази разпаленост, която проявяват, имъ прѣчи да постигнатъ цѣльта, и напразно изразходватъ своята енергия и трескава дѣйностъ. Дѣто трѣбва смѣлость и бързо дѣйствие, тамъ успѣхътъ имъ е сигуренъ. Тѣ сж умни, но живостъта, съ която бързатъ да изкажатъ мисълта си, често е причина на това, че тѣ се изказватъ прѣди да сж си уяснили работата. У тѣхъ размишлението върви слѣдъ дѣйствието, поради което често се разкайватъ за поспѣлостта си. Сжжденията имъ, прибързани, много често сж невѣрни. Мжжество леко проявяватъ, но е кратковрѣменно и дохожда до безразсждностъ. Тѣ не се съмнѣватъ въ успѣшния изходъ на работитѣ си, но явятъ ли се прѣчки, у тѣхъ нѣма нито нужната ловкостъ да ги прѣмахнатъ. нита упорство да ги прѣодолѣятъ, и така често се разочароватъ. Непрѣдвидливостъта и неблагоприятиетъ имъ причиняватъ много грижи и ги поставятъ въ голѣми затруднения. Тѣ проявяватъ неспособностъ къмъ всичко, което изисква бавно, спокойно и послѣдователно дѣйствие. Рѣзката откровеностъ имъ врѣди много. Наклонни да господствуватъ надъ другитѣ, тѣ не понасятъ никаква властъ надъ себе си.

Макаръ че придаватъ голѣма цѣна на паритѣ, обаче, тѣ сж способни на благородство и разточителностъ. Тѣ иматъ редъ въ своитѣ нѣща, но съвсѣмъ не се придържатъ въ реда на своитѣ всѣкидневни житейски работи, макаръ че искатъ да иматъ порядъкъ въ тѣхъ. Тѣ държатъ здраво своитѣ права и сж готови всѣкога да ги защитаватъ. Тѣхниятъ практиченъ, позитивенъ и реалистиченъ умъ не разбира нищо отъ поезия и чувства. Тѣхнитѣ артистически способности сж по-скоро подражателни, отколкото творчески, макаръ, че въ занаятитѣ проявяватъ изобрѣтателностъ. Тѣ сж способни къмъ едра търговия и особено като посрѣдници. Общителни и експансивни сж до обмисленостъ и рѣзкостъ. Тѣ обичатъ да бърбятъ, стига разговорътъ да е разнообразенъ, свободенъ и веселъ. Тѣхниятъ умъ е язвителенъ и доста лекомисленъ; обичатъ шеги, каламбури; малко способни сж за сериозностъ. Голѣми поклонници на комфорта и трапезнитѣ удоволствия; тѣ сж лакоми и весели трапезни събѣседници; лекитѣ и вакхически пѣсни сж имъ особено любими. По природа леко се увличатъ въ крайности; силно развита чувственостъ; тѣ живѣятъ почти изключително съ чувствата; голѣми поклонници сж на любовнитѣ отношения, стига да не имъ причиняватъ стѣснения или грижи. Дохождайки въ всичко до крайностъ, тѣ се отличаватъ съ силна ненавистъ и силна любовъ. Хитростъта и дипломацията у тѣхъ сж по-скоро идеи, отколкото дѣйствителностъ. Ревниво цѣнятъ своя авторитетъ и се грижатъ, щото и другитѣ да го уважаватъ; не могатъ да понасятъ, ако ги наругаятъ по нѣкакъвъ начинъ. Независими въ своитѣ сѣмейства и въ дѣлата си, тѣ обикновено се съвѣтватъ съ своята особа. Умѣятъ да внушаватъ страхъ и подчинение. Тѣ сж много честолюбиви, щестлавни, благодарение на което даватъ силенъ отпоръ на прѣпятствията, или когато имъ правятъ забѣлѣжки. Тѣхната дребнавостъ ги прави да избухватъ при най-малка обида. Проявяватъ голѣма чувствителностъ, когато имъ се укаже внимание и нѣжностъ. Тѣхниятъ буренъ гнѣвъ стига до лудостъ. Съ голѣмъ трудъ се владѣятъ и леко ставатъ роби на своитѣ горещи страсти, и тогава тѣ лесно могатъ да изгубятъ здравия смисълъ.

Ernest Bosc.

Келтски окултизъмъ.

Изъ „BELISAMA“ — Друидическа Минерва

Голѣмиятъ познавачъ на древния окултизъмъ, Ернестъ Бозъ — вѣщъ възстановителъ на друидическата Минерва — слѣдъ упоритъ трудъ въ дълги изслѣдвания, неизбѣжно е трѣбвало да констатира и съ прискѣрбие да признае, че участъта, която е постигнала богатитѣ писмени паметници на древния келтски окултизъмъ е била сжщата, каквато е и тази на богатата Александрийска библиотека — безразсѣдно унищожение чрѣзъ изгаряне.

Тукъ даваме общи бѣлѣжки върху окултнитѣ традиции на келтитѣ, чиято могъща култура се губи въ мъглата на миналото и за която имаме запазени оскѣдни сведѣния.

Най-старитѣ обитатели на западна Европа били Келтитѣ, наричани още Гали. Прѣзъ мрака на миналото отъ фолклоннитѣ остатѣци и легенди, останали въ запада, главно въ Ирландия и Корсика, се прозира, че Келтитѣ не сж били само едно малобройно плѣме, а цѣла една раса, съ колкото по-тъмна за насъ, толкова и по-велика за врѣмето си култура.

Келтскитѣ окултизъмъ или друидизъмъ се констатира въ онзи сборъ отъ философски, религиозни и нравствени доктрини, прѣподавани, както и практикувани отъ старитѣ келтски жреци — мъже или жени — наречени друиди.

Думата друидъ произлиза отъ галската дума *derw* — джбъ. Но още по-старата форма на тази дума била *т р у и д ъ*, съставена отъ глагола *to trow* — мечтая мисля, вървамъ и отъ глагола *to head* — прѣдпазвамъ, внимавамъ: *trowhead*. И оттукъ се разкрива загадката, защо келтскитѣ жреци сж наричани *д р у и д и*, което значи: сериозенъ, остороженъ мислителъ, философъ — наставникъ.

Учението за числата¹⁾.

Друидитѣ сж считали Науката за Числата като основа на всички природни науки и слѣдователно, като най-плодовита въ резултатитѣ си. Най-разнообразнитѣ вибрации, колебания на материята за тѣхъ, не сж били друго, освѣнъ съотвѣтни размѣствания, игра на ч и с л а .

И все пакъ, тази вѣчна промѣнливостъ е, именно, в е л и к и я т ъ з а к о н ъ на с ж щ е с т в а т а . Вървежътъ на душитѣ прѣзъ по-

¹⁾. Желаящитѣ по-обширно да изучатъ друидическата наука за Числата ще намѣрятъ материалъ въ *Doctrines Esoteriques à travers les âges*, 2 vol. in — 12. Paris. H. Cagarnac et Librairie du XX siècle отъ сжщия авторъ.

слѣдователни прѣвъплощения — този вървежъ, който възлиза и слиза, организира и руши, всичко това не е освѣтъ самата Еволюция и показва, че нищо не се губи, нито разрушава, както още се върва въ наше врѣме, защото цѣлостниятъ този процесъ — това е самата Вѣчностъ, Душата на вселената, Числото на числата, Богъ!

Подвижността на материята, намираща се въ вѣчна игра, минаваща прѣзъ милиони форми, трансформиращи се по необходимостъ, тази крайна удивителна подвижностъ изяснява най-краснорѣчиво учението за странствуването на душитѣ; защото самото това странствование изяснява логически проблемата и резона на контраститѣ, противоположноститѣ въ природата, както и общественото положение на всѣко човѣшко сѣщество, а сѣщо и привидната безсмислица, която характеризира неговото поведение.

Учението за прѣвъплощенията на душитѣ, слѣдователно, е толкова логично, а още повече и категорично, и ние съвсѣмъ не сме изненадани, като го намираме напълно възприето въ окултното учение на Келтитѣ.

Пѣвецътъ отъ Godolin, Анверенъ, е ималъ способността, когато пожелае да пада въ трансъ.

Така твърди Мириамъ¹⁾, а галскиятъ епископъ Гиралдусъ съобщава да е познавалъ единъ поетъ отъ Clamergan, който могълъ да прѣдсказва бъдещето, както и да разказва за нѣща, които оставатъ скрити за обикновения човѣкъ (*Futurorum simul et occultarum scientiam habens*).²⁾

Мерленъ, очарователътъ, имаше способността да се себеизлъчва, слѣдъ като се самохипнотизира и така е развилъ въ себе си дарбата на интуиция и ясновидство.

Бретонцитѣ отъ Арморикъ и Келтитѣ квалифицираха тази способностъ като *mal sacre* (свещено зло)³⁾, а Галитѣ, като *mal benit* (благословено зло)⁴⁾. Корсиканскитѣ планинци приписваха на тѣзи, които падаха въ трансъ, дарбата на Божествено вдъхновение и откровение⁵⁾, сирѣчь второ виждане⁶⁾. Прѣзъ епохата, когато Бардътъ на Clamorgan е давалъ своитѣ пророчества, казва Галскиятъ епископъ, единъ инкубъ говорилъ на околнитѣ, като имъ прѣдсказвалъ бъдещето и посочвалъ неznайни събития. Милиергусъ казваше, че добръ познавалъ този инкубъ и го наричаше дори съ неговото име. Това било главно за бъдещата война и революциитѣ въ страната, съ което духътъ (инкубътъ) е ималъ обичай да се занимава и твърдѣ дълго врѣме отпрѣди той имъ е прѣдсказалъ прѣвзимането на кулата Оска отъ Нормандцитѣ.

Бардитѣ сж били подъ властятъ на единъ особенъ трансъ, нареченъ Aweniddion, сир. водене отъ духа.

¹⁾ Myriam — *Archaiology of Wales*, tome I. p. 51.

²⁾ Цитираната книга стр. 837.

³⁾ Drank-sant.

⁴⁾ Y'clefyd ben digatd. *Engl and Welsh Dict le Richards* p. 98.

⁵⁾ Въ *Dict. breton-français de Legonidec*, 2 edit. p. 291, може да се намери прѣвода на Drank-Sant.

⁶⁾ Taisha-Taraig (*Higland Society's Dictionary*).

За ясновидството.

Ясновидството или двойното виждане е било наричано отъ Келтитъ второ виждане, както днесъ Англичанитъ наричатъ тази способностъ Sight.

На Галски езикъ сж наричани онѣзи, които притежаватъ това второ виждане — Tass hatrim et Phissichin. Коренътъ на първата дума произхожда отъ Taish, което значи сѣнка, която не може да бжде докосвана, която е невѣсома, сир. нематериализирана, но която може да се вижда съ очи; коренътъ на втората дума е Phis, което значи знаене прѣдварително, прѣдвиждане.

Въ острова Ферое сж били наричани Фантоми, Сѣнки — астралнитѣ форми; изразътъ ægosome на модернитѣ окултисти е много по-точенъ, слѣдователно е за прѣдпочитане.

Казваше се, че извѣстни народи иматъ по-развита, отколкото други, тази способностъ на двойно виждане и единъ бѣлѣжитъ авторъ Гоересъ, констатира това, както и четецътъ ще се убѣди отъ слѣдващитѣ негови думи:

„Двойното виждане се намира като една естествена дарба въ сѣверна Великобритания, макаръ по-нарѣдко да се срѣща тя у планинитѣ, отколкото у островнитѣ обитатели. . . Тази дарба не е само отъ вчера въ островитѣ и планинитѣ на планинитѣ въ Британия — тя е съществувала прѣзъ всички врѣмена, още повече прѣди появяването на Християнството въ тѣзи области. Нѣщо повече — тя не се констатира само въ единични случаи, но се срѣща същевременно по цѣлата страна, чиито обитатели не сж имали никакви сношения помежду си. Тази дарба не зависи отъ пола — защото и мъжегъ я притежаватъ, колкото и женитѣ, нито отъ възрастта — защото и дѣцата пеленачета често виждаха видѣния, въ сжщото врѣме, когато и възрастнитѣ ги виждаха. Констатирано е дори у коне, крави, кучета и др. да се безпокоятъ и издаватъ смущенията си прѣзъ сжщото врѣме и, затова се казваше, че и тѣ сподѣлятъ тази дарба съ господаритѣ си или прѣдполагаха, че животнитѣ усѣщатъ само смутозетѣ у видещитѣ, безъ да виждатъ виденото отъ послѣднитѣ^{*)}.

И послѣдното е, разбира се, една погрѣшка; животнитѣ сж сжщо така видещи, както и човѣкъ, и често дори тѣ виждатъ и господаря си на далечни разстояния, защото тѣ притежаватъ до една висока степенъ способността да се раздвояватъ, да се излѣчватъ.

За феитѣ.

Както всички древни народи, Келтитѣ сжщо сж вѣрвали въ феитѣ — добритѣ и лошитѣ природни духове.

Поетътъ Мела нарича Carriagenae онова, що галскитѣ Барди наричатъ Karidgwen и днесъ Кориганъ, което е всеобщо име на феитѣ въ Британия.

Има голѣма прилика между Келтската и финикийската митологии.

Въ келтскитѣ прѣдания е запазенъ спомена за Рама, който

*) Goërrres, Mystique, p. 294, 2 parti: La mystique naturelle, t. III.

се наричалъ на келтски Aeschegel-Nora⁹⁾ — дума, която буквално значи: „Надеждата за спасение е въ гората“.

Споредъ Сентъ Ивъ Д'Алвейдръ¹⁰⁾, това ще да е онзи великъ Келтъ, онзи великъ Посветенъ, основателъ на Сибилскитѣ Школи прѣзъ всички врѣмена, въ всички свещени градове, които въ Азия и въ Европа носѣли отъ тогава едно отъ неговитѣ имена — името Ниса напр., което на Санскритски значи Духъ.

Главнитѣ Сибилски Школи тогава били: въ Варъ, Амонъ, Делфи, Кумъ, Еригрея, Самосъ, Кумъ въ Фригия, Тибиртъ въ Италия, Рамонъ-Румъ въ Азия, Тауринъ — днесъ Бѣлградъ — и най-сетнѣ келтскитѣ храмове въ Вара, отъ Бибракта до острова Сена, отъ Линъ-Динъ (Лондонъ) до храмоветѣ на Ирландия, Корсика и островъ Манъ“.

Слѣдъ митологията, като прѣминемъ къмъ доктрината на Друидитѣ, ние намираме точно окултизмъ въ нея, и то главно въ Триадитѣ на Бардитѣ; но кждѣ би могло да се намѣрятъ послѣднитѣ? — За щастие, колебливостта и тукъ е неумѣстна, защото има, макаръ единственъ, но дълбокъ източникъ за изслѣждане — това е онзи ръкописъ, който датира отъ края на XVII-я вѣкъ и чиито материали, събрани и прѣведени отъ галски отъ прѣписвача колекторъ Edward Darid, датиратъ отъ срѣдата на XVI я вѣкъ.

Правени сж множество изслѣждания върху тѣзи триади, но измежду тѣхъ онзи, що е най-свѣстно и сполучливо даденъ, е този на Adolphe Pictet, издаденъ отъ Женевска Библиотека. Него вземаме въ изслѣжданията си за основа.

Стилътъ на този прѣведенъ отъ Pictet ръкописъ е вече доста модеренъ, но съдържанието се явява твърдѣ старинно и множество-то отъ изложенитѣ мисли се намиратъ сжщо и въ свещенитѣ писания на Индия: В е д и т ѣ .

Но въ всѣки случай, системата на онази религиозна философия, що се съдържа въ тѣзи триади, има автентиченъ характеръ на своята оригиналность.

Вѣрата въ странствуването на душитѣ слѣдъ смъртта е основата на друидическата доктрина

(Слѣдва)

⁹⁾. Вижъ Dict on d'orientalisme, d'occult., et de Psychologie — думата Ram.

¹⁰⁾. Mission de Juif, p. 495 et 497.

Философия.

Името „философия“ произлиза от „филео“, — любя и „софия“ — Мъдростъ, и истинското му значение е любовъ къмъ Мъдростъта и знанието, които произлизатъ отъ нея, тъй като самата любовъ е знание. Истинската философия, слѣдователно, не е онова нѣщо, което понастоящемъ е познато подъ това име, и се състои въ диви спекулации относно мистериитѣ на природата, за да може да се задоволи научното любопитство; една система, въ която има много себелюбие, а малко любовъ къмъ Истината, и чито послѣдователи чрѣзъ логика и доказъ, подразбирания, теории, запитвания, хипотези, се стреми, тъй да кажемъ, да проникне прѣзъ задния прозорецъ въ храма на Истината, или да надникне прѣзъ ключалката, за да може да види богинята разбулена. Тази спекулативна философия не съставя сжщинско знание.

Цѣлата природа е една проява на Истината, но изисква се окоето на Мъдростъта, за да се вижда Истината, а не само измамливия ѝ изгледъ. Философията, за която говори Парацелзи, се състои въ силата да се опознае Истината въ всичкитѣ нѣща, независимо отъ каквито и да било книги или авторитети, които могатъ да послужатъ само, за да ни покажатъ начина, по който ние бихме могли да избегнемъ заблудитѣ и какъ бихме могли да прѣмахнемъ спънкитѣ, които ни се изпрѣчватъ на пътя, но които не могатъ да ни накаратъ да съзнаемъ онова, което не можемъ да съзнаемъ въ себе си. Онзи, който не е обрѣмененъ отъ фалшиви понятия и погрѣшни учения, не се нуждае отъ друга книга, вънъ отъ онази на природата, за да научи Истината; има малцина, които могатъ да прочетатъ книгата на природата въ свѣтлината на природата, понеже, като сж прѣпльнили умоветѣ си съ извратени образи и фалшиви възгледи, самитѣ тѣ сж станали неестествени, и свѣтлината на природата не може да проникне въ душитѣ имъ; живѣйки въ фалшивата свѣтлина на спекулацията, тѣ сж изгубили своята чувствителностъ къмъ свѣтлината на Истината. Подобни философи живѣятъ въ илюзии и бълнувания, но не знаятъ това, което е сжщинско:

„Нѣма нищо на земята по благородно и по пригодно да достави щастие, отколкото едно истинско познание на природата и нейната обосновка.

Едно знание обосновано върху мнѣнието или опитността на друго е само едно вѣрване, но не съставя сжщинско знание. Книги и сказки могатъ да ни услужатъ съ своя съвѣтъ, но тѣ не могатъ да ни надарятъ съ силата да познаваме Истината; тѣ могатъ да ни упжтатъ, но едно вѣрване въ твърденията на другитѣ не би трѣбвало да се смѣсва съ собственото знание, което чрѣзъ една любовъ къмъ Истината, би трѣбвало да се развива най-вече отъ всичко друго.

Къмъ този кръгъ на философията принадлежатъ всичкитѣ естествени науки, огнасящи се до вънкашнитѣ явления, въ знанието на които, значителенъ напрѣдъкъ е билъ направенъ отъ врѣмето на Парацелзия. Къмъ тази наука принадлежи анатомията, физиологията,

химията на физичното тѣло и всичко, що засѣга взаимнитѣ отношения на явленията, съществуващи въ великата фантазмагория на живущи и плътни образи, наречени чувствителенъ миръ. Но задъ този чувствителенъ миръ има единъ вжтрѣшенъ по чувствителенъ миръ, който е занемаренъ отъ популярната наука, която е само неговъ вънкашенъ изразъ. Има души, които знаятъ вжтрѣшнитѣ причини и процеси, които тѣ произвеждатъ.

Нека пояснимъ съ единъ примѣръ. Да прѣдположимъ единъ магически фенеръ, който може да хвърля на сцената живи и плътни образи. Вънкашната наука се занимава само съ тѣзи образи, съ отношенията, които иматъ едно къмъ друго и съ промѣнитѣ, които ставатъ помежду имъ; но не знае нищо за стѣклата въ магичния фенеръ, върху които сж изобразени типовеѣ на тѣзи видими образи, и всецѣло игнорира свѣтлината, която прави възможно тѣхното прожектиране върху сцената, но онзи, който вижда стѣклата съ тѣхнитѣ картини и знае източника на свѣтлината, която произвежда тѣзи сѣнчести картини нѣма нужда да изучава сѣнкитѣ, за да си състави понятие относно тѣхнитѣ причини. И тъй, има една повърхностна наука, която за сега е обектъ на гордостъта отъ страна на свѣта, и една тайна наука, за която почти нищо не се знае открито, но която е позната на мъдритѣ и която се открива отъ човѣшкото съзерцание на Истината.

Истинитѣ трѣбва да се видятъ прѣди да бждатъ умствено схванати, и затова, тази по-велика наука е резултатъ отъ развитието на висшето съзерцание и принадлежи на висшата сѣщина на човѣка. Безъ тази върховна способностъ, позната въ началната си стадия, като сила на „интуицията“, човѣкътъ може да намѣри работа само въ двора на вънкашния храмъ, като избира полезнитѣ зрѣнца низъ плѣвата; но той не може да влѣзе въ храмъ, дѣто самата природа прѣподава своитѣ Божествени мистерии. Незначителнитѣ подробности на тази плѣва сж били изучавани отъ модерната популярна наука, чието внимание е било тъй много погълнато отъ тѣхъ, щото храмътъ на Истината е билъ забравенъ, и естеството на живота е станало една мистерия за ония, които изучаватъ само вънкашнитѣ ѣ прояви.

Едва ли е нужно да кажемъ, че горѣизложенитѣ факти не сж прѣдзначени да обезсърдчавагъ изучаването на явленията, тъй като ония, които не могатъ да стигнатъ по високо, не биха спечелили нищо, ако останатъ неосвѣдомени относно вънкашнитѣ изгледи; тѣхната цѣль е да посочатъ Истината, че една наука отнасеща се само до явленията на земния животъ и крайнитѣ имъ резултати, не е върхътъ на всичкото възможно знание, тъй като отвѣдъ областъта на видимитѣ явления има една още по-обширна областъ, която се разтваря за всички, които могатъ да влѣзатъ въ нея: областъта на Истината, чиито обрнати образи се виждатъ въ царството на вънкашнитѣ явления.

Естествената наука на древнитѣ мистици, по причина на по-дълбокото имъ проникване, въ тъй наречената свѣрхчувствена областъ, не бѣ ограничена само въ свѣта, който виждаме съ тѣлеснитѣ си очи, понеже тѣ признаваха съществуването на четири мирове или области на животъ вжтрѣ въ всѣка една отъ тѣхъ, като всѣка една отъ тѣхъ има собственитѣ си форми на животъ и населения, а именно:

а) Физическият видимъ миръ, бидейки само отразъ на три висши мира.

б) Астралниятъ миръ, или психическата областъ.

в) Умствениятъ миръ, или духовната областъ.

г) Божественото състояние, царството на Бога, или небесния миръ.

Както ние виждаме съществуването на едно минерално, растително и животинско царство, така и тѣ, чрѣзъ дарбата на развитото вътрѣшно зрѣние, познаватъ четири царства, или четири духовни, и за насъ невидими, състояния на съществувания, които въ тѣхното вънкашно проявление се наричатъ: земя, вода, огънь, въздухъ.

„Ние ще ви покажемъ, че не сме единственитѣ разумни същества въ свѣта, но че нашето владѣние се простира само върху една четвъртъ отъ него. Има още три четвърти части отъ него, и тѣхнитѣ обитатели не стоятъ по-ниско отъ насъ по отношение на умствено развитие и интелигентностъ; единственото нѣщо, съ което ние ще можемъ да се гордѣемъ, е че Христосъ (свѣтлината на Божествената Мъдростъ) бѣ станалъ обитателъ въ насъ и се бѣ облѣкълъ въ нашата форма, тъй като Той би могълъ да избере другъ единъ народъ (другъ единъ класъ отъ елементали) за тази цѣль. (Парацелзи, „Върху създаването на съзнателни творения въ всемирния умъ,“ I. Прѣдговоръ.)

Всичко това, обаче, не е тѣсно свързано съ цѣльта на това съчинение, и само се споменава, за да отвори пътъ за понятието, че природата е по велика, отколкото прѣдѣлитѣ, отдадени ѝ отъ материалната наука, и както единъ философъ казва: „Онова, което се знае е като зрънце отъ пѣсъкъ на брѣга на океана на неизвѣстното.“

Истината ще ви даде свобода, свѣтлината ще ви даде Божествено знание, а чистотата ще ви даде сила. И чрѣзъ тази сила всичко ще изправите въ този свѣтъ.

* * *

Когато една мисль е напълно чиста, тя е силна. Всяка чиста мисль дава сила. Чистата мисль и чистото желание усилятъ волята.

* * *

Много отъ съврѣменнитѣ религии, човѣчеството ги е вече оадрасло; тѣ сж несъвмѣстими съ развитието на човѣшката душа, не отгозарятъ на изискванията, въ които човѣшкиятъ умъ и сърце се намиратъ сега.

Учительтъ.

Oriono.

Съзерцание.

Цѣлуна ми клѣпача слънчевъ лжчъ
И съ златни струи окото ми погали,
Цѣлуна ме и въ злато ме окжпа
Съ пълни шепи сутринното слънце.

Възторжено чувство сепна ми гърдитѣ
Надлъжъ, наширъ изпълни ги съ трепетъ
И сѣкашъ ангелско крило душата ми прѣкеси,
И сѣкашъ ангелъ бѣше ми на гости.

Georg Nordmann

Псалми за живия Богъ.

Псаломъ трети: Видѣлина.

Ти си видѣлината, на която четемъ Великата Книга. Нѣма мракъ, който да може да хвърли сѣнка върху бѣлитѣ листа и тайнитѣ ѣ знакове. Небето е куполъ на храмъ, а слънцето свѣтилникъ, който Ти разнасяшъ съ ржката Си.

Съ видѣлина раздирашъ мрачнитѣ завѣси и прашашъ мждрокия день; съ видѣлина разкъсвашъ тъмнитѣ вѣзли въ душата и разпилѣвашъ кошмарни помисли.

Хвала на твоего сияние!

Душитѣ ни сж жадни за слънце, душитѣ ни копнѣятъ за златото му, което разпилѣва щедра ржка.

Въ видѣлина се начена свѣта; видѣлината търси всѣки и копнѣе по нея, като затворенъ изгнаникъ въ дебелитъ зидове на влажни зандани.

Дай ни видѣлина въ душитѣ!

Хвала на слънцето! Хвала на свѣтлината му!

Псаломъ четвърти: Глава.

Глава си Ти на всѣко начинание. Ти си първото дихание въ прѣдвѣчността — послѣдното въ безкрая на вѣковетѣ, прѣди да наченешъ своя втори день!

Далече отъ образитѣ, далече отъ чувствата и нашитѣ мисли, душата ни те познава на Глава на всѣки починъ, на всѣко дѣло.

Ти си повелъ рѣкитѣ отъ извора до морето, Ти водишъ врѣмето и кervана на звѣздитѣ. Ти каза първата дума, която пакъ при Тебе ще се завърне.

Глава си ти на всѣко начинание, Глава на Истината, Глава на свѣта!

Псаломъ пети: Добро.

Добро е да работимъ на нивата, докато е врѣме, догдѣто не е навтасалъ пладнешкия пекъ, но още по-добро е да наченемъ нивата въ душата си, догдѣ се не спече земята и може ралото да я бразди.

Благословено е дѣлото на ржката Ги. Въ всѣко житно зърно е скрита Мждростѣта Ти, въ всѣки плодъ изпитано твоего обилие!

Ти чакашъ търпеливо да изработиме нивата си, да напълнимъ житницата си, да сбереме плодоветѣ на градинитѣ — — —

Ти чакашъ, защото си добър!

Чакашъ да благословишъ хлѣба, и гледашъ дали ще оставимъ

зърна за птицитѣ, дали ще нахранимъ странникътъ, който похлопва на вратата ни.

Ти чакашъ, защото си Великъ!

Доброто е Твоего име. На добрина ни учишъ — — —

Общйна, богата нива чака оstriето на рало.

Помогни ми да стана въ утринния часъ и да побързамъ, до гдѣто не е дошла пладнята, догдѣто се не спече земята, докато слънцето не е подало кждрава глава!

Ти си дсбъръ и търпеливъ!

Благослови ржката ми търпеливо да направи Твоего Добро.
(Слѣдва)

Розмондъ Жерардъ-

Легенда за синьото рибарче.

Нѣкога, когато водитѣ бѣха покрили всичко живо, приютени въ ковчега на Ноя, жени, овчари, птици, животни, растения дори — — — избраха вѣститель единъ. Вѣстительтъ, скромень, благородень, мждъръ и смѣлъ, който да може да лѣти високо надъ водитѣ, надъ вѣтроветѣ, надъ облацитѣ — до Бога дори. . .

Прѣдстави се орела. — Не, пакостни сж твоитѣ крила“ — извика Ной. Увѣренъ съмъ азъ, ще ужасишъ трѣпещитѣ звѣзди, що пазятъ вратитѣ на Лазура! . . .“

Бухълътъ се приближи. „Не е по твоя дѣлъ, бѣдничко животно, съ тежъкъ полѣтъ и очи., че слънцето би тѣ ослѣпило съ свѣтлината си!“

„Тогава азъ“ — извика славеятъ. „Ти?“ каза Ной. . . . „Уви! Най-малкиятъ лжчъ на срѣбристата луна ще събуди очарователната пѣсенъ на твоего сърце, и упоенъ отъ тъмната нощъ, ще загубишъ своя пжтъ“. „Не, ненуженъ ми е твойтъ милъ захласъ“. нито крилѣтъ на Алциона. Вѣститель скромень ми е нуженъ менъ.“

При тѣзи думи, една малка птичка съ кафения цвѣтъ на земята, се прѣдстави на стария Ной. „Нѣмамъ азъ нито чинъ, нито хитростъ, нито тайнственостъ дори, само желание едно“ „Безъ страхъ и безъ спиртъ ще летя азъ по своя пжтъ. Най-скромна птичка съмъ на земята, избери менъ, покровителю мой! . . .“

„Да бжде!“ . . . рече Ной и даде ѣ вѣстъ за небето. „Тръгни моя малка птичко, ще чакаме въ кораба ни.“

Мартинъ-рибарътъ изхвъркна прѣзъ прозореча на кораба, впусна се въ седефения блѣсъкъ на деня, въ изчистения отъ поройнитѣ дъждове въздухъ, що никой не бѣше дишалъ още.

Летѣше, летѣше той отъ задачата си укриленъ, прѣмина бури, свѣтковици, облаци, издигайки се безъ спиртъ, безъ страхъ. . . .

И когато се допрѣ до свода, кждѣто небето блѣстѣше и кж-

дѣто живѣеше Богъ, той не можа да диша вече, защото му липсваха дробовѣтъ на арахангелитѣ, що дишатъ този въздухъ чистъ. Изумень, зашеметень, като въ капинень храстъ, отъ великата красота и чистота, безъ да дочака отговоръ на поржчението си дори, падна устрѣленъ. . . .

Чакъ прѣдъ кораба едвамъ се съвзе и почука на прозореца. „Ти!“ — извика Ной. . . . „Съ какво великолѣпие си покритъ! Колко си красивъ!“ „О, . . . каква очарователна мантия, блѣстеща и синя. . . .“ — „Какъ“, почуди се Мартинъ-рибарътъ, — „отъ кждѣ“

„Ахъ“ — извика Ной, падналъ на колѣнѣ и въ сълзи залянъ „това е отгсворъ отъ Бога. . . . „че азъ пламенно Го молихъ да ни изпрати знакъ за чудото и ето, Той е благоволилъ да изпрати върху твоигѣ крилѣ едно кжтче отъ небето“.

Прѣстана и потопѣтъ. . . . Зацѣфтѣ всичко по земята. Лѣто, пролѣтъта смѣни, есень, зима зацари. . . . Нощи и дни се заредиха. . . . Човѣшкитѣ сърца се отново приближиха до Огъня, гордостѣта и Любовѣта. А Мартинъ-рибарътъ, прѣдвѣстникътъ, запази своята синя като небето мантия, за да помнимъ ние че, само едно скромно и чисто сърце е могло нѣвга да се приближи до Бога.

Прѣвела — Ц. Симеонова.

Дѣдо Благо.

Вълкъ и Еленъ.

(Басня)

Единъ младъ и силенъ еленъ, като видѣлъ веднѣжъ вълка отдалеко, рекълъ си:

— Я го вижъ ти него! Това ли е страшниятъ вълкъ? Сухо, слабо — само кожа и кости — звѣрче, а можалъ да разкжса съ жбитѣ си еленъ и бикъ. Не изглежда съвсѣмъ вѣрно това твърдение. Само той ли има жби? Струва ми се, че жбитѣ на еленитѣ сж много по-остри, по-здрави по-силни. Вълкътъ яде само мекото месце, а ние, еленитѣ, можемъ да гриземъ кората на дърветата и фиданкитѣ, които въ всѣки случай сж много по-твърди отъ месото.

Но ето го! Азъ мога да му дамъ единъ хубавъ урокъ, та още еднѣжъ, кога види еленъ, да бѣга прѣзъ деветъ планини въ десета.

— Ей, приятелю, ти ли си, който много уполавашъ на жбитѣ си? Я ела да се поизпитаем!

Вълкътъ не чакалъ втора покана. Два пжти скокналъ и хваналъ елена за шията. Напусто еленътъ се извивалъ и мжчилъ да захапе и той нѣкакъ вълка за шията, за крака, за корема. Кжситѣ му

гжсти жби не достигали до месо, тъй като не могли да пробиятъ прѣзъ космитѣ на противника. Вълкътъ останалъ неуязвимъ.

Слѣдъ двадесетъ минути тежка борба, еленътъ изгубилъ силитѣ си и се сгромолясалъ на земята, като хубава плячка за вълка.

Надъ тѣхъ отъ високія ясенъ гледала свраката. Като видѣла катастрофата, тя изпълнала шия къмъ тѣхъ и рекла:

— Кой ти е кригъ, еленчо, кога си оставилъ собственото си оржие — роговетъ — и си дошълъ да се боришъ съ жби!

Всѣки човѣкъ има нѣщо, което е само негово. Съ това нѣщо се отличава той и съ него е силенъ.

Всѣка идея има собственъ методъ за приложение; употребили се другъ, идеята пропада.

Само онѣи човѣкъ ви обича, който като се приближи при васъ, вашитѣ морални чувства се усилватъ, и вие двамата ставате радостни.

* * *

Истинага, това е насоката, въ която ние се движимъ; насока къмъ Безграничното и Безначалното, което има връзка съ ограниченото.

* * *

Въ Божественото или всички трѣбва да бждатъ щастливи, или всички трѣбва да бждатъ нещастни.

* * *

Новата наука, новото Божествено учение, поставя всички нѣща на единъ великъ вжтрѣшенъ опитъ. Туй, което не можете да опитате не вѣрвайте въ него. Можешъ да вѣрвашъ въ Истината. Може да се вѣрва въ туй, което е опитано.

Учительтъ

Книгописъ.

Бесѣдитъ на Учителя.

Въ наше врѣме хората иматъ най-голъма нужда отъ практически знания, отъ практически правила и методи, за да могатъ да се справятъ съ всевъзможнитѣ противорѣчия и да отстранятъ отъ пѣтя си излишнитѣ и неестествени страдания.

Днесъ, когато все повече и повече се пробужда човѣшкото съзнание, прѣдъ човѣка се явяватъ все по голѣми и по-голѣми противорѣчия и прѣпятствия; развитието на психическитѣ сили поставятъ човѣка все прѣдъ по-нови и по-нови въпроси и проблеми; а за да се справи съ всичко това, потрѣбно му е положително знание, знание, което е опитано и приложено, знание, което има прѣко отношение къмъ живота на човѣка — не само къмъ външния животъ, изразенъ въ стопанскитѣ и културни изисквания на врѣмето — но и къмъ индивидуалния животъ на човѣка, къмъ вжтрѣшния психиченъ животъ, където противорѣчиата сж по-голѣми, катастрофитѣ по-страшни и ранитѣ по-опасни. Тукъ, именно, е потрѣбно знание на човѣка — потрѣбно му е знанието за човѣка и силитѣ, които работятъ въ него. Знание за законитѣ, по които се развиватъ силитѣ и оформяватъ формитѣ. Съ една рѣчь, потрѣбно е себепознание — или дълбокото живо знание на Природата.

Явяватъ се и редъ природни и обществени явления, които съ своята грандиозностъ и стихийностъ довеждатъ човѣка въ страхъ и трепетъ прѣдъ неизвѣстността.

И всрѣдъ всичкия тоя хаосъ отъ противрѣчия и мракъ, човѣкъ е останалъ безъ свѣтлина, защото е отвикналъ да се вглежда въ себе си и да се ръководи отъ вжтрѣшната свѣтлина, която всѣки човѣкъ има. А отъ вънъ е мракъ, и всрѣдъ този мракъ намиратъ се хора, които сж открили свѣтлината въ себе си и сж способни да да посочатъ и на другитѣ пѣтя къмъ тази вжтрѣшна свѣтлина на живота, която единствено може да ги изведе на спасителния брѣгъ и да ги въведе въ новъ живъ. Това е свѣтлината, която вѣчно гори и не изгасва при никакви условия и която не хвърля сѣнка.

Отъ друга страна днесъ се забѣлѣзва голѣмъ интересъ къмъ окултното, таинственото. Но онѣзи, които сериозно копнеятъ къмъ окултното познание, трѣбва да бждатъ внимателни и да знаятъ, че много отъ това, което въ наше врѣме се счита за окултизмъ, не е нищо друго, освѣнъ празни умувания на празни хора. На онѣзи които искатъ да не попаднатъ въ заблуждение въ това отношение, а да иматъ реална основа, върху която да могатъ да градятъ. прѣпоръчваме бесѣдитъ на Учителя — където жадниятъ ще намѣри не окултната наука въ нейната цѣлостъ и пълнота, но ще намѣри основнитѣ принципи на тази велика наука, съ което ще има вече мѣрката, съ която да мѣри нѣщата; ще намѣри сжщо и практическитѣ

изводи отъ тази дълбока наука, които иматъ по голѣмо значение за съврѣмения човѣкъ, отколкото чистата теория.

Отъ западнитѣ окултисти прѣпоръчваме Р. Щайнеръ.

На всички, които искатъ да си изяснятъ всички горѣпоставени въпроси и да осмислятъ живота си, а не да бѣгатъ отъ него по единъ или други начинъ — прѣпоръчваме бесѣдитѣ на Учителя, кждѣто всѣки може да намѣри отговоръ на противорѣчията въ своя животъ, може да намѣри методи и правила за подобрене на своя физически, духовенъ и умственъ животъ; всѣки може да намѣри упътвания, за да познае себе си, както и другитѣ.

Даваме подробенъ списъкъ на бесѣдитѣ отъ Учителя, за да могатъ желающитѣ да си ги доставятъ чрѣзъ редакцията ни.

I серия (2 издание) 11 бесѣди 25 лева.

II серия (второ издание) 14 бесѣди — 277 стр. 50 лева.

III серия — изчерпана.

IV серия, 14 бесѣди — 316 стр. 30 лева.

V серия, 24 бесѣди — 406 стр. 45 лева.

VI серия: Два природни метода, 514 стр. 60 лева.

VII серия — 33 бесѣди, отдѣленъ номеръ 5 лева.

VIII серия — 34 бесѣди, „ „ 5 лева.

Подвързани VII и VIII серии всѣка по 150 лева.

Сега започна печатането на 11 та серия, първата бесѣда отъ която е пусната въ продажба, струва 5 лева.

ОТДѢЛНИ БЕСѢДИ:

Тритѣ основи на живота 10 лева.

Новото човѣчество 5 лева.

Новиятъ животъ 5 лева.

Пробуждане на колективното съзнание 3 лева.

Високиятъ идеалъ 3 лева.

Мировата Любовь и Козмичната Обичъ 7 лева.

Обичъ къмъ знанието 5 лева.

Чистъ и свѣтълъ 2 лева.

Повече свѣтлина 2 лева.

Силитѣ на живата Природа 10 лева.

Отличителнитѣ чѣрти на човѣка 5 лева.

Сфинксътъ 5 лева.

Изгрѣвитѣ на слънцето 3 лева.

Успореднитѣ линии и Проявленията на ума 5 лева.

Пѣсни на Всемирното Братство (подвързана). 40 лева.

Къ великой цѣли. Причини международногo антагонизма.

Условія объединенія славянъ.

ДРУГИ КНИГИ ВЪ ВРЪЗКА СЪ УЧЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ.

Giovani Verotiero — Дѣ е истината? — Научно изчерпателенъ отговоръ на критикитѣ противъ учението на Учителя. 20 лева.

Waniel.—Съврѣмения общественъ моралъ и Джновъ 8 лева.

В. Граблашевъ — Окултизъмъ, мистицизъмъ и учението на Джновъ. 8 лева.

Иоанъ Истинолюбиви — Учението на Учителя	5 лева.
Д-ръ Върбишки — Джновиза, Окултизма, Теософията.	
Стоянъ Ватралски — Кой и какви сж Бѣлитѣ братя.	
Бѣлобратковъ — Новото духовно учение.	10 лева.
Самарянинъ — Ехото на Любовта.	10 лева.
Отворено писмо до архим. Ефтимий.	3 лева.

ДРУГИ ОКУЛТНИ КНИГИ.

Какъ се достига познание на висшитѣ свѣтове или Пътъ къмъ посвѣщение — Р. Щайнеръ.	40 лева.
Реинкарнация и Карма — Р. Щайнеръ	8 лева.
Какъ да побѣдимъ себе си (Раджа Йога). С. Вивекананда.	
Вселената, Аза и Богъ — Рамачарака 2 тома по	20 лева.
Нашитѣ сили — Какъ да ги използваме — Мѣлфордъ	40
Велики Посвѣтени (Рама, Кришна, Хермесъ, Мойсей)	
Е. Шуре.	30 лева.
Свѣтилата на западъ — Орфей, Питагоръ, Платонъ	
Е. Шуре	30 лева.
Потайната религиозна философия на Индия	
отъ Браманъ Чатерджи	30 лева.
Човѣшката аура и значението на цвѣтоветѣ Дж. Колвилъ	15
Прѣзъ дверитѣ на доброто — Дж. Алень.	6 лева.
Първи стѣпки къмъ свѣтъ животъ — Дж. Алень	6 лева.
Мисълта творецъ на характера — Дж. Алень	9 лева.
Бхагавадъ Гита или Божествената пѣсенъ	20 лева.
Философията на живота (Учението на розенкройцеритѣ)	
В. Граблашевъ	35 лева.
При нозѣтъ на Учителя — Кришнамурти	6 лева.
Четвърто измѣрение — Нуаркармъ.	10 лева.
Творческитѣ сили на природата — цвѣтна репродукция отъ художничката Цвѣта Г. Симеонова — обикновенъ картонъ —	40 лв.
коприненъ дебелъ —	100 лева.
Занони — романъ — Булверъ Литонъ	100 лева.

Получени сж въ редакията ни слѣднитѣ книги и списания:

Звѣзда — Органъ на „Ордена на звѣздата на изтокъ. бр. 3 и 4
Нашето дѣте — брой 3, 4 и 5.
Борба съ алкохолизма — брой 4, 5 и 6.
Наковалня — Редовно се получава.
Жоресъ и Короленко за Толстой — Книгоиздателство „Акация“
Тръпки и гърчове на земята — Акация.
Покровитель нв животнитѣ — кн. 3
Гьотеанумъ — нѣмско окултно сисание — редовно се получава
Nova Kulturo -- брой 2.

ИДЕЕНЪ ПРЪГЛЕДЪ.

Съвръмненитѣ хора съ своята безогледна критика и тѣсногърди възгледи сж се затворили въ черупката на собствения си егоизъмъ и смѣтатъ, че всѣки, който не мисли като тѣхъ, по единъ опрѣдѣленъ шаблонъ, нѣма право не само на мисълъ, но и на съществуване. За тѣхъ имъ сж по-скжпи тѣхнитѣ „философски и научни схващания“, отъ колкото живота, проявяващъ се въ всички форми и манифестиращъ мировата хармония — проявата на единството въ множеството, и животъ на множеството въ единството. Съ тази философия хората никога не ще се разбератъ и да заживѣятъ като братя. Това е стара философия, която се родила въ далечното минало и която е имала тогазъ смисълъ, но днесъ се е обезсмислила и е само прѣчка въ пътя на развитието. Новата философия застава на ново становище — за нея свѣтътъ и животътъ сж обекти, които могатъ да се изслѣдватъ отъ хиляди страни и всички становища ще сж вѣрни. Тукъ не че сж прѣмахнати противорѣчията; не, но изхождайки отъ положението, че всички сж застанали на различни точки, тѣ знаятъ, че и тѣхнитѣ знания сж само откъслечи отъ великото Знание, което примирява всички противорѣчия. Това е новата философия, съ която трѣбва да заживѣятъ хората. Отъ това становище, всички идейни движения си иматъ свое мѣсто и смисълъ. Злото отъ тѣхъ се ражда тогазъ, когато станатъ бездушни форми и вампири, архайчни останки.

Въ България има доста развитъ идеенъ животъ, има много идейни движения. Всичко, кактото се ражда въ Европа, прѣнася се и въ България. Отъ скаутитѣ до анархисти и комунисти, и отъ крайнитѣ материалисти до крайнитѣ религиозни и духовни движения — всичко го има и въ България. И това е добъръ признакъ, това показва, че българинътъ разполага съ грамадни количества отъ енергии за работа и има добри перспективи за бъдещето си развитие.

Съ настоящата книжка се завършва първото полугодие отъ настоящата годишнина. На неизплатилитѣ се абонати ще се изпратятъ квитанции, ако не побързатъ съ изплащането абонамента си.

СЪДЪРЖАНИЕ НА КНИГА ПЕТА:

1. Вѣчната радостъ 2. Богъ и човѣкъ — С. Вивекананда. 3. Науката и околото — *.*. 4. Физиогномия
- 5 Келтски окултизмъ — Ернесъ Бозъ. 6. Философия.
- 7 Съзерцание — Орионо. 8 Псалми за живия Богъ.
9. Легенда за синьото рибарче. 10. Вълкъ и Еленъ.
11. Книгописъ.

Зовемъ всички които смѣтатъ че **ЖИТНО ЗЪРНО** разнася въ обществото свѣтлина на едно духовно схващане, което може да обнови живота — да се погрижатъ за неговото по-широко разпространение, като заплащатъ, поне още по единъ абонатъ,

Продължава се подписката за записване за четвъртата годишнина на сп. „**ЖИТНО ЗЪРНО**“,

Годишенъ абонаментъ 60 лева

Редакция „Оборище“ 24, София.

ОТДЪЛНА КНИЖКА 7 ЛЕВА